

Arrest

nr. 339 601 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMEN loco advocaat N. DIRICKX, die de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen F.N.C.A. (hierna: verzoeker) en zijn partner C.P.L.Y. (hierna: verzoekster), verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn. Zij zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 15 december 2023 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 januari 2024.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 7 februari 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekende partijen werden op het CGVS gehoord op 13 november 2024.

1.3. Op 8 januari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoekende partijen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 1987 in Candelaria, Valle del Cauca, Colombia, en u hebt de Colombiaanse nationaliteit. U bent bij uw ouders opgegroeid in El Tiple en verhuisde op uw 17de naar Cali, waar u de rest van uw leven woonde op verschillende adressen en u ook werkte als huishoudhulp en kinderverzorger. U huwde in 2008 met F.(...) N. (...) C.(...) A.(...) (o.v.: (...)- CGVS: (...)) en heeft met hem twee kinderen, F.(...) C.(...) A.(...) M.(...) (o.v.: (...)- en F.(...) C. (...) J. (...) D. (...) (o.v.: (...)). U startte nog met een studie verpleegkunde, maar voltooide deze niet omwille van de problemen waarmee u in aanraking kwam.

Deze problemen begonnen op 25 augustus 2023, toen uw beide zonen 's avonds terug thuis kwamen van een voetbalwedstrijdje op straat in de buurt van uw woning, en vertelden dat ze bekogeld werden met stenen door jongeren van buiten de wijk. U kalmeerde uw kinderen en trok dan zelf naar die plek om uit te zoeken wat er gebeurd was. Daar vond u nog kinderen die bekogeld waren geweest en trof u een man aan die u aansprak met de vraag wat er gebeurd was. Hij antwoordde dat het kinderzaken waren. Sindsdien lieten jullie de kinderen veel minder buitenspelen. Op 27 september 2023 diende u ook een online aangifte in bij de Fiscalia omtrent dit voorval, maar zij sloten uw zaak met de uitleg dat het niet onder hun bevoegdheid valt.

Ergens tussen 27 september en oktober werd M.(...), uw oudste zoon, op weg huiswaarts na school aangesproken door dezelfde man die u eerder aantrof bij de kinderen, om hem werk op het platteland aan te bieden. Uw zoon schudde de man af door een winkeltje binnen te gaan en belde u op. U belde uw man zijn ouders op en zij zijn uw zoon daar gaan ophalen. Vervolgens bent u, met uw eerdere aangifte bij de Fiscalia, naar de lokale politie gegaan om dit te melden. Daar vertelde men u dat u wel weet hoe de zaken verlopen in deze wijk, dat het beter is om te zwijgen en dat u voorzichtig moest zijn.

Op 14 december 2023 vertrok u en uw gezin naar België, waar u op 15 december 2023 toekwam en op 3 januari 2024 een verzoek voor internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat uw kinderen gevaar lopen om gerekruteerd te worden door de bendes of guerrilla's.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legde u en uw echtgenoot volgende documenten voor: jullie paspoorten, de paspoorten van uw twee zonen, uw oranje kaart, een klacht bij de Fiscalia, een aanvraag voor een afspraak voor uw zoon M.(...) bij een psycholoog en een studiecertificaat. In het kader van het opvragen van de notities stuurde u na het persoonlijk onderhoud een correctie door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

U en uw partner halen geen vrees in eigen naam aan. Als voornaamste reden voor uw vertrek uit Colombia geven u en uw partner aan te vrezen dat uw zonen, en in het bijzonder uw oudste zoon M.(...), zouden kunnen worden gerekruteerd door een guerrilla of bende (NPO, p. 9; NPO, C.(...) A.(...), p. 6). U en uw partner baseren deze vrees op twee gebeurtenissen (NPO, p. 9; NPO, C.(...) A.(...), p. 8). Het eerste incident vond plaats op 25 augustus 2023, toen uw zonen bekogeld werden met stenen door kinderen van een andere wijk en u een, voor u onbekende, man aantrof op diezelfde plaats toen u ging kijken wat er gebeurd was (NPO, p. 6-7, 8, 10). U diende op 27 september 2023 een klacht in bij de Fiscalia omtrent de bekogeling van uw kinderen, maar deze zaak werd snel weer gesloten (NPO, p. 7, 8; NPO, C.(...) A.(...), p. 6). Wanneer gevraagd naar de reden hiervoor geeft u zelf aan dat u dacht dat men de feiten niet ernstig genoeg achtte (NPO, p.8). Het tweede incident vond plaats tussen eind september en oktober (NPO, p. 7). Uw oudste zoon M.(...) werd toen aangesproken door diezelfde man toen hij op weg huiswaarts was na school (NPO, p.7-8, 10). Omdat de man hem werk op het platteland aanbood, voelde uw zoon zich niet comfortabel en schudde hij de man af door een winkeltje binnen te gaan, waar hij vervolgens opgepikt werd door uw schoonouders (NPO, p. 7; NPO, C.(...) A.(...), p. 6). Dit was een eenmalige gebeurtenis en tevens de laatste ontmoeting tussen de man en M.(...) (NPO, p. 8; NPO, C.(...) A.(...), p. 7). Ook hiervoor ging u langs bij de politie om deze gebeurtenis te melden, maar u werd opnieuw wandelen gestuurd en verteld dat "u weet hoe deze wijk is. Het is beter om gewoon te zwijgen" (NPO, p. 7, 10). Verder geeft u aan dat er zich geen andere incidenten hebben voorgedaan (NPO, p. 9; NPO, C.(...) A.(...), p. 7, 8). Deze aangehaalde incidenten zijn, ook wanneer cumulatief in beschouwing genomen, onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Bovendien is uw vrees dat uw zonen gerekruteerd zouden worden door een bende of guerrilla louter hypothetisch.

Eerst en vooral is het idee dat deze man bij een guerrilla of een bende hoort en kinderen probeert te rekruteren een hypothese die op niets meer gebaseerd is dan op opmerkingen van andere buurtbewoners en kinderen (NPO, p.8, 10; NPO C.(...) A.(...), p. 6-7). U weet verder niets van deze man, behalve dat het voor u een onbekende is en u hem nog niet eerder in de wijk zag (NPO, p. 10; NPO C.(...) A.(...), p. 6-7).

U trof de man bovendien tweemaal aan, en telkens was dat op dezelfde plek (NPO, p. 8-9 ; NPO, C.(...) A.(...), p. 6). Dit was op een stuk brede baan bij jullie in de wijk dat niet alleen gebruikt wordt door kinderen om samen te voetballen, maar ook door mensen die drugs gebruiken (NPO, p. 8-9). Dit maakt het minder merkwaardig om onbekende figuren daar tegen te komen, aangezien het mogelijk is dat de man daar was voor andere redenen, zoals het gebruiken van drugs, in plaats van met de intentie om kinderen te rekruteren. Hier vond ook uw enige conversatie met deze man plaats (NPO, p. 7, 9). Toen u deze man vroeg wat er gebeurd was vertelde hij u enkel "dat zijn gewoon kinderzaken, ga maar naar huis, dat is beter" (NPO, p. 7). Verder geeft u niets aan dat er op zou wijzen dat de man op dat moment het doel had uw zoon te willen rekruteren. U uit de hypothese dat de man de andere kinderen had aangezet om uw zonen te bekogelen, zodanig dat hij hun vertrouwen kon winnen. (NPO, p. 10). U benadrukte daarbij echter meermaals dat dit louter een persoonlijke en onzekere denkpijpe is (NPO, p. 10). Dit geeft aan dat uw gedachten over de intenties van de man niet gebaseerd zijn op harde feiten, maar op persoonlijke speculaties.

Verder vermeldt u dat er enkele jaren geleden een gelijkaardig incident zou hebben plaatsgevonden, waarbij jongens werden aangesproken en later dood werden teruggevonden (NPO, p. 11). U geeft aan dat zulke zaken altijd bekend zijn in de wijk, wat suggereert dat als er iets dergelijks zou gebeuren, u daar wel van op de hoogte zou zijn (NPO, p. 11). Dit maakt het opmerkelijk dat u geen andere gevallen kent van kinderen die aangesproken zouden zijn (NPO, p. 11; NPO, C.(...) A.(...), p. 8). Zelfs al zou hij nog steeds in de wijk rondhangen, kent u niemand persoonlijk die vergelijkbare ervaringen heeft meegemaakt (NPO, p. 11; NPO, C.(...) A.(...), p. 8). Dit maakt de vrees dat deze man specifiek kinderen, en vooral uw zonen, zou willen rekruteren speculatief, vooral aangezien u aangeeft dat u hem op twee verschillende momenten in de wijk hebt gezien zonder dat er verdere incidenten plaatsvonden (NPO, p. 8-9).

Dit maakt de vrees dat de betreffende man specifiek uw zonen zou willen rekruteren voor een bende of guerrilla louter speculatief. De verwijzing naar de mogelijkheid van gedwongen rekrutering van uw zonen volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u, uw partner of uw zonen daadwerkelijk worden vervolgd in uw land van herkomst of dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de subsidiaire bescherming. Aangezien deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade louter hypothetisch is, kan deze niet als gegrond worden beschouwd.

De documenten die u en uw partner voorleggen kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Ze ondersteunen de identiteit van uw zonen, uzelf en uw partner, dat u uw studies op inactief heeft gezet, en dat u een aanvraag indiende voor een afspraak bij de psycholoog voor uw zoon M.(...). Dit zijn elementen die het CGVS in deze beslissing niet in twijfel trekt. De door u aangebrachte correcties in kader van het opvragen van de notities, wijzigen inhoudelijk niets aan bovenstaande appreciatie. Bij de klacht bij de Fiscalia moet ten eerste worden aangestipt dat dit slechts een weergave is van uw eigen verklaringen. Ten tweede wordt vastgesteld dat de klacht slechts het incident ondersteunt waarbij stenen naar uw kinderen werden gegooid door andere kinderen. Dit incident trekt het CGVS op zich niet in twijfel. De klacht kan uw vrees voor rekrutering echter niet ondersteunen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen

die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 1977 in Cali, Valle del Cauca, Colombia, en u hebt de Colombiaanse nationaliteit. U heeft heel uw leven op verschillende adressen in Cali gewoond en werkte daar ook als arbeider in fabrieken waarin machinaal speelgoed geproduceerd werd. In 2008 trouwde u met L. (...) Y. (...) C. (...) P.(...) (o.v.: (...)) en heeft met haar twee zonen, F.(...) C.(...) A.(...) M.(...) (o.v.: (...) - en F.(...) C.(...), J.(...) D.(...) (o.v.: (...)).

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming volledig overeenkomt met de vluchtmotieven van uw partner, L.(...) Y.(...) C.(...) P.(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw partner aangehaalde vluchtmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw partner betreft, concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet:

(...)

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord

opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft de elementen op basis waarvan verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend kan worden verwezen naar het beschreven feitenrelaas onder punt 1.3.1. De analyse van de vluchtelingenstatus is eveneens identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.3.1.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna: het EVRM) en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel betogen verzoekende partijen dat er sprake is van concrete en gerichte pogingen tot rekrutering van hun zoon door een man die vermoedelijk banden heeft met gewapende groeperingen, wat heeft geleid tot ernstige psychologische gevolgen voor de kinderen. Verzoekende partijen stellen verder dat de stenenincidenten en het bestaan van “onzichtbare grenzen” in de wijk wijzen op een verhoogd risico op geweld door rivaliserende groepen. Door de autoriteiten werd dit incident geminimaliseerd, de politie trad niet doeltreffend op en adviseerde zelfs te zwijgen. Onder verwijzing naar objectieve landeninformatie concluderen verzoekende partijen dat de Colombiaanse overheid geen effectieve en individuele bescherming kan bieden.

In een tweede onderdeel betogen verzoekende partijen dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, aangezien in hun staat van herkomst, Valle del Cauca, sprake is van een gewapend conflict. Ter ondersteuning van hun standpunt verwijzen verzoekende partijen naar beschikbare en recente landeninformatie over de veiligheidssituatie in Colombia.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Op 16 oktober 2025 dient verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aangezien zij niet aannemelijk hebben gemaakt ten aanzien van hun land een gegronde vrees voor vervolging te hebben, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen steunen op volgende motieven:

(i) verzoekende partijen voeren geen persoonlijke vrees aan nu zij stellen dat zij Colombia verlieten uit angst voor mogelijke rekrutering van hun zonen, op basis van twee incidenten: een stenenbekogeling en een aanspreking van hun zoon door een onbekende man. Beide gebeurtenissen werden gemeld aan de autoriteiten van Colombia maar werden niet ernstig genoeg geacht. Deze incidenten zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of als ernstige schade beschouwd te worden;

(ii) de vrees inzake de rekrutering van de zonen door een guerilla of een bende is louter hypothetisch. Het vermoeden dat de betrokken man banden zou hebben met groeperingen steunt niet op concrete feiten. Verzoekende partijen weten niets over deze man en uit geen enkel element blijkt dat hij de intentie had om hun zoon te rekruteren. Ook het ontbreken van andere concrete en recente gevallen van gelijkaardige rekrutering in de wijk maakt dat de vrees als niet onderbouwd en speculatief wordt beschouwd. De verwijzing naar de mogelijkheid van gedwongen rekrutering van hun zonen volstaat niet om aan te tonen dat zij of hun zonen daadwerkelijk worden geïdoleerd in hun land van herkomst of dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade;

(iii) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen;

(iv) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partijen vrezen dat hun zonen bij een terugkeer naar Colombia het risico lopen te worden gerekruteerd door criminele bendes. In augustus 2023 werden hun zonen het slachtoffer van

incidenten door jongeren uit een naburige wijk. Ook werd hun oudste zoon aangesproken door een onbekende man. Na tussenkomst van verzoekende partijen beperkten hun kinderen hun buitenspelactiviteiten en dienden zij een klacht in bij de Colombiaanse autoriteiten, die verzoekende partijen adviseerden discreet te blijven en de nodige voorzichtigheid in acht te nemen.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht vast dat verzoekende partijen geen persoonlijke vrees aanvoeren. Zij stellen immers dat zij Colombia hebben verlaten uit angst voor mogelijke rekrutering van hun zonen. De aangehaalde feiten bestaan enerzijds uit een incident van een stenenbekogeling en anderzijds uit een benadering door een onbekende man. Beide incidenten werden bij de Colombiaanse autoriteiten gemeld maar zonder gevolg geklasseerd omdat de feiten niet ernstig genoeg werden geacht. Volgens de beoordeling van de commissaris-generaal zijn deze incidenten, ook in samenhang bekeken, onvoldoende ernstig om te worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van internationale of subsidiaire bescherming.

Volgens verzoekende partijen wijst het stenenincident op een verhoogd risico op geweld door rivaliserende bendes. Zij stellen voorts in het verzoekschrift dat de aangifte hierover werd afgesloten omdat het niet ernstig genoeg werd geacht. Zij menen dat er mogelijke connecties bestaan tussen de lokale politie en criminelen wat een bevestiging is van de ineffectieve bescherming in het land, en verwijzen – zonder een toevoeging van een weblink – naar een passage van de COI Focus “*Beschermingsmogelijkheden door de overheid*” van 16 februari 2021.

In dit verband stelt de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is voor verzoekende partijen. Zij tonen immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Gelet op de voormelde pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij geen bescherming en/of hulp zouden hebben (kunnen) bekomen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. Zo blijkt dat zij een klacht hebben neergelegd, die door de Fiscalía werd ontvangen, maar wegens onbevoegdheid werd doorverwezen naar de politie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster (hierna: NPO verzoekster) p. 2 en 4). Verzoekster verklaarde bovendien dat de zaak door de politie niet werd afgesloten (NPO verzoekster, p. 4).

In die omstandigheden kan bezwaarlijk worden gesteld dat de Colombiaanse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om op te treden en overheidsbescherming te bieden. De vaststelling dat de verzoekende partijen geen gebruik hebben gemaakt van alle beschikbare nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia en hun betoog bovendien niet feitelijk onderbouwen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Verzoekende partijen kunnen derhalve niet voorhouden dat zij geen toegang hebben tot overheidsbescherming.

Verzoekende partijen weerleggen niet op concrete wijze dat de aangehaalde gebeurtenissen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of als ernstige schade beschouwd te worden.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissingen, die als hier overgenomen worden beschouwd.

3.3.4.4. Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen de vrees inzake de rekrutering van de zonen van verzoekende partijen louter hypothetisch geacht. Over de man die hen zou hebben benaderd, is niets concreets bekend en er zijn geen concrete aanwijzingen van rekruteringsintenties. Bovendien werd de veronderstelling hierover, door de verzoekende partijen zelf als een onzekere hypothese benoemd. Er zijn

geen andere gekende of persoonlijke gevallen van gelijkaardige incidenten in de wijk en ook na meerdere waarnemingen deden zich geen verdere problemen voor. De vrees voor (gedwongen) rekrutering van de zonen blijft daardoor louter speculatief en onvoldoende om een reëel risico op vervolging of ernstige schade aan te tonen.

In het verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat er gerichte pogingen zijn geweest tot rekrutering van hun zoon en wordt herhaald dat de – in de hierboven beschreven alinea – onbekende man vermoedelijk banden heeft met gewapende groeperingen.

De Raad stelt vast dat er met dit betoog geen concrete elementen of zelfs enig begin van bewijs wordt bijgebracht waaruit zou blijken dat hun kinderen het risico lopen om te worden gerekruteerd. Bovendien bevestigen verzoekende partijen in hun verzoekschrift het motief van verweerder nu zij stellen dat de onbekende man “*vermoedelijk*” banden heeft met gewapende groeperingen. Verzoekende partijen beperken zich tot een herhaling van hun verklaringen, wat geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen verwijzen naar de psychologische gevolgen zoals angst en symptomen van depressie die hun kinderen hebben overgehouden aan de situatie, kan de Raad alleen maar vaststellen dat er voor hun zoon M. een aanvraag voor een afspraak bij een psycholoog werd gepland. Dit houdt echter niet in dat zijn (mentale) gezondheidstoestand zou kunnen worden ingeroepen ter rechtvaardiging of als een bewijs van de voorgelegde problemen naar aanleiding van de rekrutering. De aangehaalde problemen worden niet ondersteund door een onderbouwd medisch-psychisch attest waardoor dit slechts beweringen betreffen.

Verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat er concrete aanwijzingen zijn van rekruteringen van kinderen in Colombia en herhalen dat kennissen van hun zoon zijn vermoord.

De vaststelling dat de verzoekende partijen blijven volharden in vermeende rekruteringspogingen, zonder deze evenwel concreet te staven of enig begin van bewijs voor te leggen, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen. De verklaringen van verzoekster dat de elementen met betrekking tot de onbekende man steunen op persoonlijke speculaties (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10), tonen inderdaad aan dat haar vrees dat deze man haar zonen zou willen rekruteren louter speculatief is en louter hypothetisch, dus niet gegrond, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt overwogen.

3.3.4.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij voorleggen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, en hen bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

3.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïdendeerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 en de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 16 oktober 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio’s. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De

plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen over de geboorteplaats en laatste verblijfplaats in Colombia van verzoekende partijen en de bovenstaande vaststellingen, moet de veiligheidssituatie in Cali in het departement Valle del Cauca (administratief dossier, verklaring DVZ verzoekster en verzoeker d.d. 5 februari 2024, vraag 10) worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca in het kader van het gewapend conflict aldaar, blijkt verder niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken immers van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er voor verzoekende partijen sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat zij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer kunnen worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Verzoekende partijen doen geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier. Bovendien blijkt dat verzoekende partijen woonden in Cali, een grootstad. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Wel is er sprake van crimineel geweld dat in wezen doelgericht is, en niet willekeurig van aard.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse, zoals weergegeven in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift, ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal in de aanvullende nota steunt.

3.3.5.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. In de mate dat verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen bij het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen zij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET